

говоръ, подъ прѣката политическа и военна власть на турския султанъ, а отъ друга, че тая областъ бѣ най-много пострадала отъ турскитѣ насилия и злодѣяния, и че отстраненето имъ бѣ главната целъ на освободителната война. Но най-главното съображение, което трѣбваше да има предъ видъ Международната комисия, натоварена съ изработването на Органическия уставъ, бѣ, че рускитѣ окупационни власти бѣха организирали областта по единъ твърде демократиченъ начинъ и пригостили българитѣ не само да се управляватъ, но и да защищаватъ придобитото. По тоя въпросъ царуваше единодушие въ населението. Еврѣпа можеше да промѣни създаденото, но щѣше да предизвика смутове, които щѣха да дадатъ поводъ на рускитѣ войски да продължатъ срока на окупацията, а това бѣ най-нежелателно за държавитѣ, противници на Русия и на българската независимостъ. Наистина, Берлинскитѣ договори правѣше отъ Южна България (Източна Румелия) единъ турски вилаетъ, но благодарение на постоянството и благоразумието на руси и българи тя можа да запази пълната си автономия непокътната, догдето най-после българитѣ сполучиха, шото генералъ-губернаторитѣ да бѣде тѣхенъ сънародникъ. Уставътъ запазваше за султана права и привилегии, между които назначението не само на генералъ-губернатора, но и на директоритѣ (министритѣ), окръжнитѣ управители, върховнитѣ съдии и висшитѣ офицери,—утвърдяване на законитѣ и пр. и пр. Но въ продължение на 7 години всички тия привилегии загубиха значението си: — вториятъ генералъ-губернаторъ се назначи по едно публично изказано желание на населението. А директоритѣ на областта се назначаваха следъ това по посочване на народното представителство. Султанътъ и турското правителство, за да избѣгнатъ все нови и нови мъчности, отстъпваха предъ упоритата воля на болшинството отъ населението. Въ кѣсия периодъ, съ който разполагаше временното руско управление, то бѣ сполучило не само да организира администрацията, сѣдебната и финансовата власть, но и да създаде една доста дисциплинирана земска войска и подъ вида на *гимнастически дружества* да обучи и да въоръжи около 50—60.000 резервисти, които подъ командата на руски доброволци и на български офицери можеха да създадатъ голѣми главоболия на току-що излѣзлата отъ една злоческа война Турция. По тия причини се изработи за Източна Румелия една конституция, прилична повече за едно княжество отколкото за една автономна областъ.